BESTSELLER PRODUCENTKY SERIÁLU KOSTI

KATHY

REICHS

TOP KRIMI

SMRTIACE ROZHODNUTIE

SMRTIACE ROZHODNUTIE

Kathy Reichs

SMRTIACE ROZHODNUTIE

Z angličtiny preložila
Helena Šajgalíková

slovart

Copyright © 2000 by Temperance Brennan, L.P.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015
Translation © Helena Šajgalíková 2015

ISBN 978-80-556-0979-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými
a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom
súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

S láskou venujem karolínskej partii z pláže

1

Volala sa Emily Anne. Mala deväť rokov, čierne kučery, dlhé mihalnice a pokožku farby karamelu. Prepichnuté uši zdobili tenké zlaté krúžky. Čelo jej prevŕtali dva výstrely z poloautomatickej deväťmilimetrovej Cobry.

Bola sobota. Pracovala som na špeciálnu žiadosť šéfa Pierra LaManchea. V laboratóriu som sa už štyri hodiny zaoberala poriadne poškodeným tkanivom, keď sa dvere z pitevne rozleteli a do miestnosti vkročil detektív Luc Claudel.

S Claudelom som už spolupracovala v minulosti, a hoci sa ma naučil tolerovať, dokonca ma uznával, nikto by to nebol usudzoval z jeho hrmotného správania.

„Kde je LaManche?" vyhŕkol. Pohľadom zablúdil k mase na stole, vzápätí však odvrátil pohľad.

Neodpovedala som. Keď mal Claudel svoju nepríjemnú náladu, jednoducho som ho ignorovala.

„Už prišiel doktor LaManche?" Detektív sa pohľadom vyhýbal mojim špinavým rukaviciam.

„Pán Claudel, je sobota. Nepracuje..."

V tej chvíli nazrel do laboratória Michel Charbonneau. Otvorenými dverami do miestnosti doliehalo bzučanie elektrického vrátnika na vchodových dverách v zadnej časti budovy, nato zaznelo cvaknutie.

„Le cadavre est arrivé," oznámil svojmu partnerovi Charbonneau.

Aká mŕtvola? Prečo sú v sobotu ráno v pitevni dvaja detektívi z oddelenia vrážd?

Charbonneau ma pozdravil po anglicky. Bol to veľký muž s vlasmi pevnými ako drôty. Pripomínali ježacie pichliače.

„Dobrý, pani doktorka."

„Čo sa deje?“ obrátila som sa k nemu. Medzitým som si stiahla rukavice a začala uvoľňovať masku.

Ozval sa Claudel. Jeho tvár pôsobila vo svetle neónu napäto a ponuro.

„O chvíľu tu bude doktor LaManche. Všetko vám vysvetlí.“

Na čele sa mu trblietali kvapky potu, pery vzápätí stisol do tenkej čiary. Claudelovi sa pitevňa hnusila a vyhýbal sa jej, ako sa len dalo. Bez ďalšieho vysvetlenia otvoril dvere a popri svojom spolupracovníkovi vyšiel von. Charbonneau ho chvíľu pozoroval, ako sa vzďaľuje na konci chodby, potom sa zvrtol ku mne.

„Znáša to veľmi ťažko. Aj on má deti.“

„Deti?“ V hrudi som pocítila chlad.

„Neznabohovia dnes ráno opäť udreli. Už ste niekedy počuli o Richardovi Marcottovi?“

Meno sa mi zdalo povedomé.

„Možno ho poznáte lepšie ako *Araignée*. Pavúk.“ Preplietol si prsty, ako keď dieťa recituje básničku. „Úžasný chlapík. Bol zvolený za predstaviteľa nezákonnej skupiny motorkárov. Pavúk je ceremoniár skupiny Zmijí. Dnes mal skutočne zlý deň. Keď sa ráno vybral okolo ôsmej do telocvične, Neznabohovia naňho zaútočili na ceste. Jeho stará sa ukryla v orgovánových kríkoch.“

Charbonneau si prešiel rukou po vlasoch a preglgol.

Čakala som.

„Pritom zabili aj dieťa.“

„Preboha.“ Prstami som kŕčovito stisla rukavice.

„Malé dievčatko. Vzali ju okamžite do montrealskej detskej nemocnice, ale útok nepreżila. Teraz ju vezú sem. Marcotte bol mŕtvy na mieste. Je vzadu.“

„Ide sem teda LaManche?“

Charbonneau prikývol.

Päť patológov má striedavo príslužbu, ak by bolo nutné niektorého naliehavo privolať. Stáva sa to len zriedkavo, ale ak treba obhliadnuť mŕtvolu mimo pracovného času, či sa ukáže nevyhnutnou návšteva miesta činu, vždy je niekto poruke. Dnes mal príslužbu LaManche.

Dieťa. Pocítila som známy nepríjemný pocit. Potrebovala som odtiaľ vypadnúť.

Hodinky ukazovali dvanásť štyridsať. Roztrhla som si ochranný odev z umelej hmoty a spolu s maskou a latexovými rukavicami som všetko strčila do gule, odhodila do nádoby na biologický odpad a umyla si ruky. Výťahom som sa vyviezla na jedenáste poschodie.

Nespomínam si, ako dlho som nepohnuto sedela v kancelárii a nemo zízala na Rieku svätého Vavrinca.

Ani len pohľadom som nezablúdila ku kartónu s jogurtmi. V jednej chvíli sa mi zdalo, že som začula hluk u LaManchea, potom zasvišťanie sklených bezpečnostných dverí, ktoré oddeľovali časti v našom krídle.

Ako antropologička zamestnaná na patológii som si už voči násilnej smrti vybudovala akú-takú imunitu. Keďže sa na mňa často obracajú vyšetrovatelia kvôli lekárskym posudkom, na ktoré získavam informácie z kostí znetvorených, spálených či rozkladajúcich sa obetí, už som videla to najhoršie. Mojím pracoviskom sú márnice a patológia, takže dobre viem, ako mŕtvola vyzerá aj ako páchne, aký to je pocit, keď ňou hýbete alebo do nej zarežete skalpelom. Privykla som si na zakrvavený odev schnúci na vešiaku, na zvuk pílky, keď zaberá do kosti, na obraz orgánov plávajúcich v očíslovaných nádobách.

Ale pohľad na mŕtve deti ma ešte vždy vykoľají. Novorodenec so zlomenými väzmi, dobité batoľa, na kosť vychudnuté dieťa náboženských fanatikov, maloletá obeť násilníckeho pedofila. Násilie spáchané na nevinných deťoch ma neprestávalo rozčuľovať a skľučovať.

Nedávno som pracovala na prípade, v ktorom išlo o malých chlapcov, dvojičky. Zavraždili ich a zohavili. Bol to jeden z najťažších prípadov v mojej doterajšej kariére a veľmi som sa bránila opäť nasadnúť na známy emocionálny kolotoč.

Na druhej strane práve ten prípad mi priniesol uspokojenie. Keď fanatika, čo čin spáchal, nakoniec dali za mreže a už nemohol ďalej vraždiť, ovládol ma povznášajúci pocit, že som vykonala niečo dobré.

Odtrhla som vrchnák z jogurtu a pomiešala ho.

Predstavy detí mi neopúšťali myseľ. Opäť som prežívala pocity, ktoré som mala v ten deň v márnici. V spomienkach som sa vracala do detstva vlastnej dcéry.

Preboha, prečo toľké šialenstvo? Znetvorení muži, ktorých som pred chvíľou opustila na prízemí, tiež zomreli ako dôsledok vojny medzi gangmi motorkárov.

Brennanová, nepodľahni malomyseľnosti. Nazlosti sa. Oddaj sa chladnej, rozhodnej zlosti. A potom uplatni svoju vedu, aby si pomohla tých bastardov dostať.

„To je ono," vyjadrila som nahlas súhlas sama so sebou.

Dojedla som jogurt, napila sa a vydala na spiatočnú cestu.

Charbonneaua som našla v predsieni vedúcej k jednej z malých oddelených častí patológie. Horlivo listoval v záznamníku. Jeho mohutná postava celkom zakrývala vinylovú stoličku za písacím stolom. Claudela som nikde nevidela.

„Ako sa volá?" spýtala som sa.

„Emily Anne Toussaintová. Išla na hodinu tanca."

„Kam?"

„Do Verdunu." Hlavou kývol k susednej miestnosti. „LaManche už začal."

Prekĺzla som popri detektívovi do pitevne.

Fotograf robil zábery, patológ si medzitým zapisoval poznámky a snímal polaroidom rezervnú dokumentáciu.

Pozorovala som LaManchea, ako vzal fotografický prístroj, potom ho nadvihol a opäť spustil nad telíčko. Kým sa objektív pohyboval von a dnu, jedna z dier v čele dieťaťa sa rozostrovala a zaostrovala. Keď konečne LaManche zaostril, stisol spúšť. O chvíľu sa vysunul biely štvorec. LaManche ho odtrhol a pridal k ďalším na pracovnom pulte.

Telo Emily Anne nieslo zreteľné znaky, ako veľmi bojovala o život. Hlavu mala sčasti obviazanú, ale jasne som zazrela trubicu, ktorá jej vyčnievala z lebky. Zasunuli jej ju, aby zmerali vnútrolebkový tlak. Druhá kanyla viedla hrdlom do priedušnice a pažeráka. Zaviedli jej ju kvôli okysličeniu pľúc a súčasne sa snažili zablokovať zvratky zo žalúdka. Katétre na infúziu zostali v subklaviálnych, inguinálnych a femorálnych žilách. Na hrudi mala ešte vždy biele podložky pod elektródy EKG.

Šialené poprepichovanie telíčka pôsobilo ako zneuctenie. Zavrela som oči a cítila, ako ma pod viečkami pália slzy.

Vrátila som sa pohľadom k dievčatku. Emily Anne nemala na sebe nič, len nemocničný náramok z umelej hmo-

ty. Vedľa nej ležala svetlozelená nemocničná nočná košeľa. Osobné šatstvo jej poukladali na kôpku, k nemu ružový ruksak a červené tenisky po členky.

Neónové svetlo pôsobilo surovo. Oceľové predmety a obkladačky sa chladne leskli, studené sterilné chirurgické nástroje mrazili. Dievčatko sem nepatrilo.

Zdvihla som zrak. LaManche na mňa smutne hľadel. Hoci ani jeden z nás sa nezmienil o tele na stole, rozumela som jeho myšlienkam. Ďalšie dieťa. Nová pitva v rovnakej miestnosti.

Pridusila som nával citov a pustila sa opisovať pokrok, ktorý som urobila vo svojich prípadoch. Poskladala som časti tiel oboch motorkárov, ktorých rozmetalo pre vlastnú hlúposť, a spýtala sa, kedy môžem očakávať lekárske záznamy mŕtvych. LaManche ma ubezpečil, že o dokumentáciu už požiadali. Očakáva ju v pondelok.

Poďakovala som sa mu a pobrala sa dokončiť vlastnú neradostnú prácu. Triedila som tkanivá a spomenula si na rozhovor s LaMancheom v predchádzajúci deň. Túžila som byť ešte vždy vo virgínskom lese. Bolo to skutočne len včera, keď mi LaManche telefonoval? Vtedy Emily Anne ešte žila.

Toľko sa môže zmeniť v priebehu dvadsiatich štyroch hodín.

2

Deň predtým som na Akadémii FBI v Quanticu viedla pracovný seminár o exhumácii mŕtvoly. Môj tím technikov zabezpečujúcich dôkazy práve odkrýval pod zemou kostru a zakresľoval ju. Vzhliadla som a pomedzi stromy zazrela prichádzať špeciálneho agenta. Oznámil mi, že chce so mnou naliehavo hovoriť doktor LaManche. Premkol ma nepríjemný pocit. Nechala som tím na mieste a vydala sa cez les.

Kým som sa predierala k ceste, uvažovala som, akú správu by mi LaMancheov telefonát mohol priniesť. Začiatkom deväťdesiatych rokov, po tom, čo som sa presťahovala do Montrealu, som začala pracovať ako poradkyňa Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médicine Légale ako súčasť výmeny pedagogických pracovníkov medzi McGillom a mojou domovskou univerzitou v Charlotte. LaManche vedel, že mám licenciu Americkej rady pre súdnu antropológiu, a tak chcel iste vedieť, či mu môžem byť na niečo dobrá.

Provincia Quebec má centralizovaný systém obhliadania mŕtvol, ktorého súčasťou sú špičkové kriminalistické laboratóriá a laboratóriá súdneho lekárstva, ale v tom čase nezamestnávali nijakého súdneho antropológa s licenciou. Vtedy, tak ako doteraz, som pracovala ako poradkyňa Úradu hlavného vyšetrovateľa súdneho lekárstva v Severnej Karolíne a LaManche ma chcel získať pre LSJML. Ministerstvo poskytlo financie na laboratórium a ja som sa zapísala na intenzívny kurz francúzštiny. Uplynulo už vyše desať rokov, čo mi z quebeckej provincie prichádzali na analýzu a identifikáciu všetky kostry – rozložené, mumifikované, spálené alebo znetvorené mŕtvoly. Keď nepomáha klasická pitva, ja skúsim z kostí dostať, čo sa len dá.

LaManche mi veľmi zriedkavo posielal správy označené ako naliehavé. Keď to urobil, nikdy neboli dobré.

O pár minút som už kráčala k autu zaparkovanému na okraji štrkovej cesty. Rozpustila som si vlasy a prešla si prstami po temene.

Nijaké kliešte.

Nasadila som si späť baretu a zo zadného sedadla vzala vak. Vybrala som mobilný telefón. Malý displej oznamoval, že som neprevzala tri hovory. Stisla som tlačidlo a ukázali sa telefónne čísla. Všetky telefonáty boli z laboratória.

Snažila som sa vyťukať číslo, ale signál sa ustavične strácal. Preto som mobilný telefón nechala v aute. Dočerta. Hoci som sa za desať rokov vo francúzštine zdokonalila, hluk a nedobré spojenie mi ešte vždy robili problémy. V cudzom jazyku a pri slabom signále som v telefóne nikdy dobre nerozumela. Musím sa vrátiť do úradu.

Rozopla som si kombinézu a hodila ju do škatule v kufri. Na plecia som si dala vak a vydala sa dolu kopcom.

Nad vrcholcami stromov krúžil sokol nad svojou nádejnou korisťou. Obloha bola žiarivo modrá a len kde-tu sa po nej lenivo tiahli akoby nafúknuté oblaky. Kurz sa zvyčajne koná v máji. Obávali sme sa, že tohtoročný aprílový termín môže znamenať daždivé a chladné počasie. Naše predpoklady sa nesplnili. Ortuť vystúpila na dvadsaťpäť stupňov.

Kráčala som a vnímala zvuky okolo seba. Pevné vysoké topánky dupotali na štrku. Zo stromov sa ozýval vtáčí spev. Nad hlavou burácala vrtuľa helikoptéry. Kdesi v diaľke zaznel výstrel. FBI sa o Quantico delilo s ďalšími policajnými zložkami a s námorníctvom. Neprestajne sa tu niečo dialo a úlohy boli nesmierne vážne.

Štrková cesta prešla na začiatku Hoganovej aleje do asfaltky, hneď pod napodobeninou mesta, ktorú používali na cvičenia FBI, protidrogové, Úrad pre alkohol, tabakové výrobky a zbrane a ďalšie inštitúcie. Pustila som sa vľavo, aby som sa nezaplietla do nácviku vyslobodzovania rukojemníkov, a neskôr sa zvrtla vpravo dolu kopcom po Hooverovej ceste k najbližšiemu sivému a hnedastému betónovému komplexu s množstvom antén na strechách, ktoré vytŕčali ako nové výhonky živého plota. Prešla som malým

parkoviskom k Výskumnému, vedeckému a vzdelávaciemu centru súdneho lekárstva a zazvonila pri nakladacej rampe.

Dvere sa odsunuli a v medzere sa zjavila mužská tvár. Hoci muž pôsobil mlado, bol úplne plešatý a zdalo sa, že tak vyzerá už hodne dlho.

„Končíte dnes skôr?“

„Nie, musím zatelefonovať do laboratória.“

„Môžete zavolať z mojej kancelárie.“

„Ďakujem, Craig. Bude to sekunda.“ Pevne som v to dúfala.

„Ja kontrolujem zariadenia. Nemusíte sa ponáhľať.“

Akadémiu často porovnávajú s labyrintom škrečka kvôli sieti tunelov a chodieb, ktoré spájajú jednotlivé budovy. Horné poschodia však nemajú so spodným bludiskom nič spoločné.

Prepletali sme sa pomedzi debny a kartónové škatule, staré monitory a kovové debny so zariadeniami najprv jednou chodbou, potom dvoma ďalšími, až sme sa dostali do kancelárie sotva väčšej, aby sa do nej zmestili písací stôl, stolička, kartotéka a polička na knihy. Craig Beacham pracoval v Národnom stredisku pre analýzu násilných činov, v jednej z hlavných zložiek Akčnej skupiny FBI pre vážne nešťastia. Tento útvar sa určitý čas nazýval Jednotka pre únosy detí a masové vraždy, ale nedávno sa vrátil k pôvodnému názvu. Keďže školenia technikov pre zabezpečovanie dôkazov sú jednou z funkcií Národného strediska pre násilné činy, práve táto jednotka organizovala tohtoročný kurz.

Keď máte do činenia s FBI, musíte sa vyznať v mäteži skratiek jednotlivých útvarov. Nikto vám nikdy nepovie celý názov.

Craig začal zo stola odkladať šanóny a dával ich na registračku.

„Budete mať aspoň trochu miesta, aby ste si mohli robiť poznámky. Mám zavrieť dvere?“

„Nie, ďakujem.“

Môj hostiteľ kývol hlavou a zmizol v chodbe.

Nadýchla som sa, v mysli prepla na francúzštinu a vyťukala číslo.

„Bonjour, Temperance.“ Len LaManche a kňaz, ktorý ma krstil, používali moje celé krstné meno. Zvyšok sveta ma oslovoval Tempe. *„Comment ça va?“*

Odvetila som, že dobre.

„Ďakujem, že ste zavolali. Máme tu zrejme príšerný prípad. Budem potrebovať vašu pomoc.“

„Oui?“ Príšerný? LaManche nemal sklon preháňať.

„Les motards. Ďalší dvaja sú mŕtvi.“

Les motards. Motorkári. Už vyše desať rokov nezákonné motorkárske gangy medzi sebou bojovali o kontrolu nad obchodom s drogami v Quebecu. Doteraz som pracovala na viacerých prípadoch *motards* s postrieľanými obeťami, ktoré spálili na nepoznanie.

„Oui?“

„To je zatiaľ všetko, čo polícia zrekonštruovala. Včera večer traja členovia Neznabohov vtrhli do klubu Zmijí s domácky vyrobenou silnou bombou. Stráž si všimla na zábere kamery, že prichádza dvojica s veľkým balíkom. Vystrelili a bomba vybuchla.“ LaManche sa odmlčal. „Šofér je v nemocnici v kritickom stave. Z ostatných dvoch najväčšia časť tkaniva, ktorú našli, váži štyri kilá.“

Och.

„Temperance, snažil som sa skontaktovať so strážnikom Martinom Quickwaterom. Je v Quanticu, ale celý deň pracuje na vyhodnocovaní prípadu.“

„Quickwater?“ Meno neznelo typicky quebecky.

„Indián. Myslím, že z kmeňa Creeov.“

„Pracuje v Carcajou?“

Operácia Carcajou predstavovala útvar s prierezovou jurisdikciou, ktorý sa špecializoval na kriminálnu činnosť motorkárskych gangov v provincii.

„Oui.“

„Na čo potrebujete mňa?“

„Prosím vás, oznámte strážnikovi Quickwaterovi, čo som vám povedal, a požiadajte ho, aby sa so mnou spojil. Okrem toho chcem, aby ste sem čo najskôr prišli. Tuším, že budeme mať problémy s identifikáciou.“

„Našli časti prstov, z ktorých by sa dali vziať odtlačky, alebo úlomky zubov?“

„Nie. A pravdepodobne ani nenájdu.“

„DNA?"

„Môžu s ňou byť problémy. Situácia je mimoriadne komplikovaná a nerád by som o veci hovoril telefonicky. Vrátili by ste sa skôr, ako ste plánovali?"

Podľa pravidiel, ktoré som už dosť dlho dodržiavala, som ukončila semester na Severokarolínskej univerzite v Charlotte, aby som mohla učiť v kurze pre FBI. Zostávalo mi len opraviť záverečné testy. Tešila som sa, že sa na chvíľu zastavím u priateľov v Kolumbijskom dištrikte, skôr ako sa na leto vrátim do Montrealu. Návšteva bude musieť počkať.

„Zajtra som späť."

„Merci."

Pokračoval svojou precíznou francúzštinou, len sýty bas mu prehĺbili smútok alebo únava.

„Temperance, nevyzerá to dobre. Neznabohovia sa bez pochýb pomstia. A Zmije pustia ďalšiu krv." Počula som, ako sa zhlboka nadýchol a vzápätí pomaly vydychoval. „Obávam sa, že sa situácia vyhrotí do otvorenej vojny, v ktorej zahynie mnoho nevinných."

Dohovorili sme a ja som ihneď zavolala do US Airways, aby som si rezervovala miesto na raňajší let. Keď som kládla slúchadlo, vo dverách sa zjavil Craig Beacham. Vysvetlila som mu, čo potrebujem od Quickwatera.

„Detektív?

„Pracuje pre KKJP. Kanadskú kráľovskú jazdnú políciu. Alebo GRC, ak dávate prednosť francúzštine. Gendarmerie royale du Canada."

„Hm."

Craig vyťukal číslo a spýtal sa na detektíva Quickwatera. Po krátkom mlčaní čosi zamrmlal a položil.

„Je na seminári manažmentu dôležitého prípadu v jednej zo zasadačiek tejto budovy." Podal mi číslo, ktoré si zapísal, a vysvetlil mi, ako miestnosť nájsť. „Vkĺznite tam a usaďte sa. O tretej by mali mať prestávku."

Poďakovala som sa mu a pustila sa naprieč niekoľkými halami, kým som sálu nenašla. Cez zatvorené dvere zaznievali tlmené hlasy.

Hodinky ukazovali dve dvadsať. Otočila som guľu a vtiahla sa dnu.

Miestnosť bola tmavá, až na lúč z premietačky a marhuľový nádych vysvieteného diapozitívu. Okolo stola sedelo zo šesť postáv. Našla som si stoličku pri bočnej stene. Keď som sa na ňu usádzala, otočilo sa ku mne niekoľko hláv. Väčšina však nespustila pohľad z plátna.

Ďalších tridsať minút som pozorovala, ako sa LaMancheova predtucha stáva skutočnosťou a pred zrakom sa mi premieta v hrôzostrašných podrobnostiach. Bungalov, ktorý vyhodili do vzduchu bombou, kúsky tkaniva nalepené na stenách, časti ľudského tela rozmetané po trávniku. Torzo ženskej postavy, z tváre zostala len červená masa, úlomky lebečných kostí rozmetané strelou z pušky. Očernetá kostra športového auta, zo zadného okna visí spálená ruka.

Muž usadený po pravej strane premietačky prepínal zábery a vysvetľoval vojnu motorkárskych gangov v Chicagu. Hlas mi znel povedome, ale nevidela som naňho.

Ďalšie strieľanie. Explózie. Dobodanie. Chvíľami som odtrhla zrak od plátna a skúmala jednu siluetu pri stole po druhej. Len jeden z mužov nemal vlasy ostrihané nakrátko.

Nakoniec plátno zažiarilo bielou. Premietačka bzučala a v lúči krúžili čiastočky prachu. Stoličky zaškrípali. To sa účastníci seminára naťahovali a otáčali k stolu.

Rečník vstal a prešiel k stene. Keď sa rozsvietili svetlá, spoznala som v ňom špeciálneho agenta Franka Tulia, absolventa kurzu exhumovania mŕtvol z minulého roku. Zazrel ma a tvár sa mu rozžiarila úsmevom.

„Tempe. Ako sa darí?“

Na Frankovi bolo všetko v absolútnom poriadku, od sivých vlasov upravených strojčekom, pevné telo až po talianske topánky bez jedinej škvrnky. Na rozdiel od nás ostatných si Frank pomocou fanatického neprestajného cvičenia udržal mladistvý výzor.

„Nemôžem sa sťažovať. Ešte vždy ste v chicagskom úrade?“

„Bol som. Do minulého roku. Teraz ma preradili sem, do Útvaru vážnych nešťastí.“

Všetky pohľady spočinuli na mne. Zrazu som si uvedomila, ako to vyzerá s mojou čistotou a upravenosťou. Frank sa obrátil ku kolegom.

„Pozná každý najznámejšiu odborníčku na kosti?“

Frank ma predstavil. Muži okolo stola sa usmievali a po jednom kývli hlavou. Niektorých som spoznala, iných som nikdy nevidela. Jeden či dvaja zavtipkovali o prípadoch, v ktorých som zohrala nejakú úlohu.

Dvaja z prítomných nepatrili k Akadémii. Hlava s hustou hrivou, ktorú som zazrela, patrila Kate Brophyovej, vedúcej tajnej služby Úradu vyšetrovania štátu Severná Karolína. Kate bola špecialistkou Štátneho úradu vyšetrovania pre zločinecké motocyklové gangy, odkedy sa len pamätám. Zoznámili sme sa začiatkom osemdesiatych rokov, keď viedli v oboch Karolínach proti sebe vojnu Vydedenci a Pekelní anjeli. Osobne som identifikovala dve z obetí.

Pri vzdialenom konci stola sedela mladá žena a písala na akomsi stroji. Azda stenografe. Neďaleko nej sedel Martin Quickwater s notebookom. Tvár mal širokú s vystúpenými lícnymi kosťami a obočie na koncoch vytočené dohora. Farba pokožky pripomínala pálenú tehlu.

„Som si istý, že vy dve cudzinky sa poznáte," poznamenal Frank.

„V skutočnosti ani nie," odvetila som. „Preto som sa vlastne votrela. Potrebujem hovoriť so strážnikom Quickwaterom."

Quickwater ma poctil asi piatimi sekundami pozornosti, potom opäť sústredil zrak na monitor.

„Dobre ste si návštevu načasovali. Práve sa chystáme urobiť si prestávku." Frank pozrel na hodinky, potom pristúpil k premietačke, aby ju vypol. „Poďme si dopriať trochu kofeínu a stretneme sa opäť o pol štvrtej."

Kým popri mne agenti vychádzali z miestnosti, jeden z členov Národného strediska pre násilné činy si v okázalom geste spojil ruky a zahľadel sa na mňa ako cez hľadáčik. Už desať rokov sme sa priatelili, takže som vedela, čo príde.

„Vynikajúca práca, Brennanová. Dáva ti záhradník nejakú špeciálnu cenu? Rovnakú za strihanie kríkov aj za ofinu?"

„Niektorí z nás skutočne pracujú, agent Stoneham."

Rozosmial sa a pobral preč.

Keď sme zostali s Quickwaterom sami, usmiala som sa naňho a začala sa predstavovať.

„Viem, kto ste," poznamenal s jemným akcentom.

Jeho strohosť ma prekvapila. Musela som sa ovládnuť, aby som nevybuchla rovnako nevychovane. Bola som spotená a neučesaná a azda to spôsobilo, že som začala byť precitlivená.

Len čo som Quickwaterovi vysvetlila, že sa ho snažil nájsť LaManche, odopol si z opaska pager a skontroloval ho. Silno ním udrel o druhú ruku. Pokrútil hlavou, vzdychol si a opäť si ho pripevnil na opasok.

„Baterky," zamrmlal.

Kým som opakovala, čo povedal LaManche, detektív zo mňa ani na chvíľu nespustil zrak. Oči mal také tmavé, až sa ani nedala rozoznať dúhovka od zrenice. Keď som skončila, kývol hlavou, zvrtol sa a vyšiel z miestnosti.

Chvíľu som zostala nepohnuto stáť a uvažovala nad jeho čudnými manierami. Strašné. Nielenže som mala dať dohromady dvoch motorkárov rozprášených na kúsky, dostala som za partnera detektíva Sympaťáka.

Zdvihla som vak a vydala sa späť do lesa.

Nerobte si z toho ťažkú hlavu, pán Quickwater. Už som rozlúskla tvrdšie oriešky, ako ste vy.

3

Cestou do Montrealu sa nestalo nič a jedinou novinkou bol otvorený nezáujem Martina Quickwatera. Leteli sme jedným lietadlom, avšak po celú cestu so mnou neprehovoril ani slovo a ani len nenaznačil, že by si chcel sadnúť na niektoré prázdne sedadlo v mojom rade. Kývli sme si na letisku Washington-Reagan, potom opäť v rade pred colnicou na montrealskom Dorvale. Jeho odmeranosť mi vyhovovala. Tohto muža som za nijakých okolností netúžila mať za spoločníka.

Z letiska som si vzala taxík a dala sa odviezť do bytu v Centre-ville. Len čo som sa ocitla doma, vybalila som batožinu a pustila sa do mrazeného burrita. Stará mazda mi naskočila po troch pokusoch. Len čo sa mi podarilo naštartovať, vydala som sa do východnej časti mesta.

Už celé roky bolo laboratórium súdneho lekárstva umiestnené na štvrtom poschodí budovy, ktorú všetci poznali pod skratkou SQ. Quebeckej bezpečnosti či Sûreté Québec patrili zvyšné poschodia, až na moju kanceláriu a vyšetrovaciu väzbu na jedenástom a dvanástom poschodí. Márnica a pitevne sa nachádzali v suteréne.

Quebecká vláda do renovácie budovy investovala milióny. Väznicu premiestnili a laboratóriá súdneho lekárstva spolu s kriminalistickými roztrúsili po horných poschodiach. Už uplynuli mnohé mesiace od presťahovania, ale na zmenu som si ešte nezvykla. Moja nová kancelária mala prekrásny výhľad na Rieku svätého Vavrinca a laboratórium bolo prvotriedne.

O tri tridsať sa typický ruch pracovného dňa začal vytrácať. Bolo počuť, ako sa zamykajú dvere po dverách, a armáda vedcov a technikov v pracovných plášťoch sa postupne prerieďovala.

Odomkla som dvere na pracovni a zavesila si kabát na drevený vešiak. Na písacom stole ležali tri biele formuláre. Vybrala som z nich ten s LaMancheovým podpisom.

Demande d'Expertise en Anthropologie je často úvod k prípadu. Formulár vyplní patológ, ktorý posudok žiada. Uvádza v ňom dôležité údaje, podľa ktorých sa dá nájsť kompletný spis.

Zrakom som prebehla stĺpec na pravej strane. Laboratórne číslo, číslo z márnice, číslo prípadu pridelené políciou. Klinické a efektívne. Na tele je štítok a bude archivované dovtedy, kým sa neroztočia kolesá spravodlivosti.

Prešla som na ľavý stĺpec. Patológ. Koroner. Vyšetrovateľ. Násilná smrť je posledný zásah do súkromia a tí, čo prípad vyšetrujú, sa stávajú poslednými divákmi. Hoci sa na vyšetrovaní zúčastňujem už roky, doteraz som si nezvykla na neosobný prístup, ktorý sa uplatňuje vo vzťahu k zosnulým a k vyšetrovaniu úmrtia. I keď je zachovanie si odstupu nevyhnutné na udržanie emocionálnej rovnováhy, vždy mám pocit, že si obeť zaslúži trochu citu, osobnejší prístup.

Prebehla som výpočet známych faktov. Líšil sa od obsahu LaMancheovho telefonátu len v jednom. Do daného momentu našli stopätnásť pozostatkov tkaniva a kostí. Najväčší vážil takmer šesť kíl.

Ostatné dva formuláre som nechala spolu s množstvom správ na odkazovači a vydala sa hľadať riaditeľa.

Pierra LaManchea som len zriedkavo videla v niečom inom ako v bielom laboratórnom alebo zelenom chirurgickom plášti. Ani som si nedokázala predstaviť, že by sa zasmial či prehodil si pléd. Mračil sa, správal sa však láskavo a striktne nosil tvíd. Okrem toho bol najlepší patológ, akého som poznala.

Zazrela som ho cez sklený obdĺžnik vedľa dverí do jeho pracovne. Mohutná postava sa skláňala nad písacím stolom zavaleným hromadou papierov, vedeckých časopisov, kníh a spisov všetkých farieb dúhy. Zaklopala som. LaManche zdvihol hlavu a kývol mi, aby som vstúpila.

Kancelária tak ako jej obyvateľ mierne páchla fajkovým tabakom. LaManche mal vo zvyku pohybovať sa nečujne